

Ба 51046

И. Ковалев

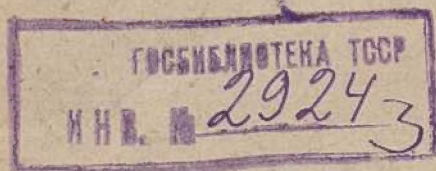
Савосёв распушник.

Д. В. Б.

МАЛЮНКИ В. В. ВОЛКАВА

25. 04. 2009

I

Вось што, дзеткі, мае краскі:
Што хадзіць за многа міль?
Можа, лепей замест казкі
Расказаць вам адну быль?

Згодны?
Добра!
Ну дык вось.

Зваўся хлопчык наш Савось.
Ой, і быў-жа ён дураслівы!
У сад лазіў па грушы, па слівы,
Дзіркі ў градах рабіў—
Моркву сцібрыць любіў,
І маку ён скручваў галоўкі,—
Ну, на гэта быў страх які лоўкі!

А рукі ў яго не мыты,
Нос не абцёрты,
А сам ён сярдзіты,
Такі задзірака,
Такі забіяка,
Буян,
Грубіян.

Зачэпіць старога,
Пакрыўдзіць малога,
Такі ўжо нягоднік,
Да гэтакі шкоднік.
Бегаў загуменнямі,
Кідаўся каменнямі,
Пападаў у шыбы—
Хоць гані з сялібы!

Меў на зло смякалку,
Зніме з вежы галку,
І такі гарачка,
Няхай яго качкі!

У Савосева суседа
 Быў прэсценькі каток,
 Выхаванец Паўла-дзеда,
 Такі слаўны пестунок:

Нос чарнявы,
 Хвост бялявы,
 Задзірасценькі,
 Кіпцік-шчыпчык
 Заграбасценькі,
 Лапкі-драпкі
 Машастовыя,
 А шарсціначкі
 Шаўковыя,
 Губкі, зубкі
 Адмысловыя,
 Вусы-русы
 Патырчастыя,
 Тая спінка,
 Як націнка,
 Выгінастая,
 Вушкі-служкі
 Не мыляюцца,
 Вочкі ў ночку
 Запаляюцца.

Ну, такі каток харошы,
Як драпянка за тры грошы.
Хадзіў коцік пад масток,
Лавіў рыбку за хвасток,

Потым дзеду ён на печы
Казкі-байкі варкаваў,
Белым хвосцікам дарэчы
Тахты спевам адбіваў.
Коцік з дзедам жыў у згодзе,
Не сварыліся за печ.

Быў раз коцік на паходзе—
На мышэй падняў ён меч.
Шоў каток з паходу,
Разагнаўшы мышак,

І сеў на калоду
Пад страху ў зацішак.
Грэе сабе спінку,
Мордачку і лапкі.

Зірк—Савось з будинку
Выскачыў без шапкі.
За Савосем—Рудзька.

— Кусі ката, щюцька!
Коцік бедны ўвесь жахнуўся,
Ды на шчасце быў тут плот,
А пры плоце дуб, і кот

Толькі фыркнуў, мільгануўся
І на дубе апынуўся.

Сеў каток
На дубок,

Кажа забіякам:
Эх, Савось, шалапай,
Ты мяне не чапай
І не цкуй сабакам.

Не ўдалося Савосю
Катка падкусіць
І прышлося Антося
На помач прасіць

Вось Савось
І Антось
Сталіся дружакі,
Каля клуні стаяць,
Штось ліхое таяць—
Радзяцца, вужакі,
Як злавіць ім катка
І аддаць з малатка
Рудзьку на расправу.
Падшывальцы-ж яны,
І іх розум дурны
Выдумаў забаву.
А па той нарадзе
Саўка торбу крадзе,
Анцік — хлеб сабаку.
А каток на печы
Сеў, як той старэчы,
Яму і няўзнаку.

Эх, прэсценькі каток!
Сцеражыся ты, браток!

Не хадзі ты па надворку,
Не хадзі гуляць за горку —
Там бяда цябе чакае,
Сам не ведаеш якая.
Асцярожненька хадзі,
За Савосем ты глядзі,
Бо Савось замысліў штось,
Нездарма з ім і Антось.

Затаїўся ў кутку
Наш Савось і катку
Замаўляе зубы
Для кацінай згубы:

„Ах ты, коцічак мой!
Які файны ты, ой!
Што за спіначка,
Ну, карціначка!
Ідзі, коцік, да мяне,
Не пакрыўджу цябе, не.
А якія вочкі!
Бачаць сярод ночкі!
А якія лапкі!
Ды як яны цапкі!

Ах ты, мой каточак,
Чорненькі насочак!
Ідзі-ж, коцік, да мяне:
Не пакрыўджу цябе, не.
Мяўкнуў коцік, выгнуў спінку
Хвост падняў, як корбу,
Але ў тую-жа хвілінку
Шусь каток у торбу!

IV

І панеслі катка ў поле.
 А там чыста—ні кусточка,
 Ні хваінкі, ні дубочка,
 Адны межачкі ды ролі.
 Няма дзе катку схавацца:
 Чуць сінее лес далёкі,
 І сяло за тры валокі,—
 Як катку там ратавацца?
 Плача ў торбе коцік, плача:
 „Мяў, мне душна! Мяў, мне цесна!
 Б'ецца сэрцайка балесна,
 Бо мне грозіць смерць, няйнача“.

Кот бурчыць і гурчыць,
 Лапамі дзярэцца,

А Савось хоць-бы што—
 Цешыцца, смяецца.
 — Ну, спыніся, Антось,
 Патрымай сабаку:
 Толькі выпушчу ката,
 Цкуй тады ў атаку!
 Адышоўся Савось,
 Анцік прытаіўся,
 І тут коціку астрог
 Раптам адчыніўся.
 З торбы выскачыў, прысеў—
 Трэба-ж разгледзецца.
 Зірк—там Рудзька! Што рабіць?
 Дзе яму падзецца?

— Цкуй! пускай!—крычыць Савосі

— Кусі ката, Рудзька!..

Ща! чаго-ж так закрычаў

Наш Савось нялюдска?

Глянуў Анцік—вось дзівота!
Вось дзе ліха, вось бяда!
Што зрабіла ім дурота
І што сталася з ката!
Вось папаліся дзе змоўцы—
Проста шкода малышоў:
На Савосэвай галоўцы
Коцік схованку знайшоў.
Лемантуе бедны Саўка,—
Ашалелы, чуць жывы,

Кот упіўся, ну, як п'яўка,
І не знімеш з галавы.
Запусціў капцюр у скуру
Аж да самае касні.
Скача Саўка з таго дуру
Ды крычыць: „Пусці! пусці!“
Рудзька верціцца навоқал,
Брэша, цапае катка.
Ай, Савоська, ты мой сокал!
Справа дрэнна і брыдка!

Рэдактар С. Давідовіч. тэхрэдактар Х. Абрамава. карэктар Г. Нейфах.
тыраж 12185 экз. заказ №592, Уп.галоўлітбела №Б.1978 друкарня імя Сталіна.

ЦАНА 1 р. 35 к.

Д 96 Л. 1

В0000000 1954936

Бел. едн. вкл.
1994 г.

НА БЕЛОРУССКОМ ЯЗЫКЕ

Я. Колас

САВОСЬ ОЗОРНИК

Государственное
Издательство
Белоруссии

Минск — 1936

